

ન્યાતની પડતી તથા ચઢતીના કારણો

નવા બંધારણ મટે ન્યાતનીતી નીચમે

આપણી ન્યાતની પડતીનું મળ કાલ તડ છે. હવે તડ વારે-
વારે આ કાલથી પડે છે, તે વિષે આપણે થોડેજ વિચાર કરીએ.
એ વીરો વિચાર કરતાં એનું માલમ પડે છે કે આમરે વર્ષ
જાન્યુઆરી બધી ન્યાતે એકઠાં મળી ન્યાતનું કામ સારી રીતે
લાવવા માટે બંધાએ મળીને બધાને સુખ થાય એવાં નિયમો બંધિયા
મને તે કરેલા નીચમને અમલમાં લાવતા મટે આજ મામની કમિટી
પીએલ્ડી અને તે આજ મામ કમિટીના જે બામને નીચી એકને
પાપડા અને એકને સીલક રાખવાનું કામ નહીં કરેલું. એ સીલક
કામ ચાલતું હતું, તેમાં બધાં ચલાવું કારણ એટલુંજ છે કે એ નીચ-
ની દરમિયાન પડી બધી ન્યાત એવી રળીને દર વર્ષે વર્ષે વર-
ષે એને સુટણી કાપામાં આવી નીક, બેથી કરીને એ આજ
મામથી જે જે માલસેને ન્યાતનું કામ કરવાની રીત રળી તે

ગુજરાતી કૌપીરાઈટ સંગ્રહ

મળી, અને નીચમાં વખતને અનુસારે ખીલકુલ ફેરફાર કરીને નહિ
જેને પરીણામે અન્યાયનું અને કાર્યવાહકોને અહંકારનું રચાન મળ્યું
અને ખરેખરે ગુનેગારને કાર્યવાહકોનો મજા થયો હોય તો તેને અન્યાય
ન કરતાં ન્યાયથી ચાલનાર ખીન ગુનેગારને જામ પાડી થયો હોય તો
ત્યારે હોનારે ખીલું પક્ષ પાડવાની છુદ્દ થઈ. અને પક્ષ પડવાથી
ન્યાતને એકઠી બેસી પોતાની ચઢતીના નીચમે કરવાનો વખત હજી
સુધી મળ્યો નથી. અને એકઠા થઈ દરેક પક્ષવાળાઓ એક ખીન
પક્ષની કેમ પડતી થાય તેને માટે વિચાર કરી પડતીના હર વે પસાર
કર્યા, અને આપણી કોમને કાંઈપણ સુખી થવાના નીચમ વગરની
કરી મુકી છે.

ઉપરની હકીકત ઉપરથી એટલું સીધું થાય છે, કે ન્યાતનું કામ
ચલાવવાને જે જે માણસોને નીમેલા, તે તે માણસોને ૧૦૦ વર્ષ
સુધી તેમજ વંશ વારસોને ન્યાતનું કામ કરવાનો વારસો આપેલો.
એજ પડતીનું કામ છે. હવે આપણે ફરી પાછી નવે નામે ન્યા-
તનું કામ ચલાવવાને નીચમે પડવાની જરૂર છે. જ્યાં ભાઈઓ
કેમ સુખી થાય, અને આપણી કોમના કેટલાક ભાઈઓ નીચન
બની જઈ તેમાંના કેટલાએક તો પોતાના કુટુંબનું બરણ પોષણ
કરવાને પણ અસક્ત થઈ પડ્યા છે. તેવાઓની સ્થિતિ કેમ સુધરે
અને આપણી પ્રજા બળદીન તથા રોગીષ્ટ અને અદ્ય આયુષ્યની
મર્યાદા બધી છે, તે કેમ બળવાન નીરોગી અને દીર્ઘાયુષ્યની થાય,
તેને માટે વીચાર કરવાનો વખત હવે નજીક આવ્યો છે. માટે જે
જે આપણી કોમમાં સ્થિતિમાં છે. તેમણે તો આ તકના ચોક્કસ
સમયમાં સુક્ત થઈ જાય તેમ જાણી, કારણ કે જેમ જેમ
વધુ વખત જતો જશે તેમ તેમ હવે ધણી બરાબી થાય તેમ છે.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૫૦૨ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ગુજરાતી સાહિત્યના ઇતિહાસના
કાવ્યકાંડ

વિષય સં ૩૪૬૨૫ પા: ૪:૬,૩૩૬૧૯

માટે જેમને પોતાને સુખી થવાની અને પારકાને સુખી કરવ ની ઇચ્છા હશે, તે તે આવા પોતા અહંકારનો, નાશ કરી આગળની મુશ્કેલી વાત જૂલી જાંઘ નવે સરસી દરેક બાઇઓને સુખ થાય એવી રીતથી ન્યાતનું નવું બધારણ કરવા અને વખતને અનુસરતા નીચેના થડવા સોફાને સમજુત કરવા ચુકશે નહીં.

હવે નવેસરથી ન્યાતનું બધારણ સી રીતે થાય તે વીધે આપણે વીચાર કરીએ આજે તો આપણી ન્યાતમાં બે તડ પડ્યાં છે, એ તડનાં કાર્યવાહકો તો એક બીજા પક્ષની કમ પડતી દશા થાય, તેને માટે રાત દીવસ તનતોડ મહેનત કરી રહેલાં છે. એઓ સામા પક્ષની ઇર્ષ્યા રાખે છે, વળી પોતાના પક્ષના માણસોને દડે છે. અને રાજ થાય છે; પણ તેઓ એવું સમજતાં નથી, કે આપણા પક્ષના માણસોને આપણે દંડીને છીએ. તે દડના એટલે લાકડીના સપાટા આપણાજ શરીર ઉપર પડે છે. અને આપણીજ ખરાબી થાય છે. કારણ કે ન્યાત એ એક આપણું વૈરાટ શરીર છે. માટે હવે દરેક બાઇઓએ એવું સમજવું જોઇએ કે આપણી ન્યાતમાં જેટલા માણસો છે તે બધાજ આપણા બાઇઓજ છે. જેમ શરીરના જુદા જુદા અંગો આપણાજ છે તેમ દરેક તડમાં રહેલાં માણસો પણ આપણા સગાંઓજ છે અને તેઓ ગરીબ બનશે તો જરૂર આપણને પણ ગરીબ બનાવશેજ. માટે આપણી ન્યાતનું બહુ ઇચ્છનાર બાઇઓએ તો હવે પક્ષપાતની ઇર્ષ્યા દાડી દઇને જેમ બધે તેમ દરેક બાઇઓને સુખ થાય એવા નીચેના કરવાને બનતી મહેનત કરવી જોઇએ અને આપણે તડ ચગરના થઇ દરેક માણસો આપણા બાઇઓ છે. એવા દ્રઢ વીચાર કરવો જોઇએ અને જે પક્ષના કાર્યવાહકોને એક બીજા પક્ષની

ખરાબી કરવાનો દ્રઢ સંકલ્પ છે તે આગેવાન બાઈઓની વાતથી આપણે વીસુ બ થઈ આપણે આપણી ન્યાતની અહીંના વીચાર કરવા જોઈએ અને એ પક્ષમાં રહેલા હિતચિંતકોએ પક્ષના અગ્રેસર ભાઈની પડતીના વિચાર ફેરવવાની તરદી નહિ લેતાં ખીજ જે ભાઈ એને તડનો ચેપી રોગ લાગ્યા ન હોય તેવાઓને સુખી થવાના નીચમો ઘડી આપણે અને આપણા વીચારને મળતાં ભાઈઓ સાથે તડનો વીક્ષેપ છોડીને એકઠાં મળવું જોઈએ, કારણ કે આ તડની મારામારીમાં સમજી માણસોએ હવે માર ન ખાવો જોઈએ, અને સમજી માણસોએ પાતાના મળતાં વીચારવાળાની સાથે વગર તડના થઈ મળવું જોઈએ. ગાંધી મહાત્મા તો હિંદુ, મુમલમાન, પારસી અને ઢેડને પણ એકજ કરવાની ઇચ્છાથી અથાથ પરીશ્રમ કરી રહ્યા છે તો આપણે તો એકજ ન્યાતના ભાઈઓને એક મળતા વીચારના માણસોને એકઠાં મળીને આપણને સુખ થાય એવાં નીચમો કરી તે પ્રમણ્ણિ માલવાને એવો કોઈપણ જાતના ડર જેવું લાગતું નથી. એક ડર આપણા દરેક પક્ષના આગેવાન ભાઈઓનો છે. તેઓ ન્યારે આપણા અને તેમના સુખનો કોઈપણ દહાડો વીચાર કરતાં જણાતાં નથી અને એમને મજેલી સત્તાનો દુરુપયોગ કરે છે, તો પછી દરેક પક્ષમાં રહેલા વીચારવાન અને ડાહ્યા પુરૂષોએ એ પક્ષના આગેવાન પુરૂષોની અજ્ઞાનતાના વીચારને અનુસરીને ક્યાં સુધી દુઃખ વેડ્યાં કરવું. અને આપણાજ ભાઈઓને ખાટા તડની ઈર્ષ્યાથી એકબીજા-ઓને અન્યોન્ય દુઃખી કરી જાતે દુઃખ વેડ્યાં કરવું. એને માટે હવે ખાસ વિચાર કરવો જોઈએ. જો કે પક્ષના આગેવાન ભાઈઓ અપણા દુરમન નથી પણ આપણા હિતનો એવો વીચાર કરતાં નથી, અને મજેલી સત્તામાં મદોન્નત થઈ સુખ કરવાને જાહેર દરે

કને દુઃખ થાય એવા નીચમો કરી આપણને તે પ્રમાણે ચલાવે છે. માટે હવે આપણે એ અગ્રેસર ભાઈઓને પણ સુખ થાય અને આપણે પણ સુખી થઈએ એવા વીચારથી એક નવું મંડળ ઉભું કરી તેમાં જે જે પક્ષના સમજી અને સુખી થવાની ઇચ્છાવાળા તકના અહંકાર વગરના માણસોએ એકત્ર થઈ ન્યાતનું નવું બંધારણ કરવાની હવે ખરેખરી જરૂર પડેલી છે. કારણ કે આપણી ન્યાતના અગ્રેસર ભાઈઓ તો ન્યાતની ચઢતી કરવાના વીચારને ભૂલી જઈ એક બીજા પક્ષની મારામારીમાં પડ્યાં છે. અને દંડવા છે. અને દંડી દંડીને ગરીબ બનાવવા છે. એવા એક જાતનો ઉપાધી રોગ લાગ્યો છે. માટે સમજી અને વીચારવાળા ડાંલા પુરુષોને જો કદાચ આ રોગ લાગ્યો હોય તો એકતા અથવા ભાતુ-ભાવનાના ઔષધથી એ રોગની નાસ્તી કરીને ન્યાતના તમામ ભાઈઓનું ભલું કરવાના અને એકસંખી બનવાના વીચાર ઉપર આવી એક નવું મંડળ ઉભું કરવું જોઈએ. અને એવા નીચમ બનાવવા જોઈએ કે હવે પછીથી એ મંડળને તડનો રોગ લાગે નહીં હવે નવું મંડળ બાંધવા સંબંધી આપણે વીચાર કરીએ કે કેવા નીચમથી એ મંડળ ઉભું કરવું કે તડનો રોગ ન લાગે. એવું માલમ પડે છે, કે દંડ કરવાથીજ તડ પડે, દંડ એટલે લાકડી. કાદવના વાસણમાં લાકડી મારીએ તો તડ પડે, અને તે વાસણ પાણી રહેવાને નાલાયક થાય. માટે દંડજ કરવામાં ન આવે તો ફરીને તડ પડે નહીં એ વાત સીદ થાય છે.

હવે એક સફા ઉત્પત્ત થાય છે. કે કોઈપણ જાતના અકુશ વચ્ચર મંડળ સુરક્ષિત રહી શકે નહીં. તેના સંમાધાનમાં એટલુંજ કે આપણે જ્યાં એકઠા મળીને આપણને હરેકને સુખ થાય એવક

નીમને બહુમતીથી બાંધીએ, અને તે નીચમથી કાઢ માણસ વીરક વર્તન કરે, તો બડળીમાંથી તેને બહાર કાઢી મૂકવો; અને તે જો પોતે કરેલાં ગુનાની માફી માગે તો તેને એકવાર કરેલા ગુનાની માફી આપવી. જે જે માણસોને મંડળમાં દાખલ થવું હોય તેમને દાખલ કરવા, અને જેમને મંડળમાંથી રાજીનામું આપી નીકળી જવું હોય તેમને નીકળી જવાની છૂટ આપવી. મતઘણ કે મંડળનું બારણું ઉઘાડું રાખવું, જેમને આવવું હોય તે આવે અને જવું હોય તે જાય. એ બાબતમાં તદ્દન સ્વતંત્રતા આપવી જોઈએ. હવે આપણે નવા ઉભા કરવાના મંડળની બાંધણી કેવી રીતે કરવી. તે વીચાર ઉપર આવીએ.

આપણને જેમ માલુમ પડે છે, કે આપણા ધરડાઓએ જે બાંધણી બાધી છે, તે ખોટી તો નથી, પણ આપણે કામદાર માણસો ફેરવ્યા નહીં તેથી કરીને ખરાબી થઈ છે. એ હવાત આપણે આમળ લખી ગયા છીએ. ધરડાઓની કરેલી બાંધણીનો દોષ નહીં કાઢતાં આપણે તેજ મુજબ બાંધણી કરવી જોઈએ. ભુમ્બો કે આપણી ન્યાતના ૪૨ ગામો છે, અને બેતાળીસ ગામોમાં થઇને કુલ ૧૨૦૦ ધરની ચણતરી કાલ કરવામાં આવી છે, એ બારસો ધર ન્યાતનું કામ કરે એટલું બહુ ન્યાતનું કામ નથી જેથી આપણા ધરડાઓએ કંઈક અડક ગામ પૈકી આસરે ૧૬ માણસોને ન્યાતે કરેલા નીચમોનો અમલ કરવાને નીમ્યા હોય, તેનું અનુમાન થાય છે માટે આપણે પણ જેમ બને તેમ કામની દૃષ્ટિરળતા થવા સારું એટલા મામલા એટલા માણસો આ મંડળમાં દાખલ થાય, તેટલા પૈકી તે તે મામલા એક અગર બે માણસને આપણે બધાએ મળીને કરેલા નિયમેની અમલમાં લાવવાને નીમવાની જરૂર પડશે. પ્રથમ તો આપણે આ

નવા મંડળમાં દાખલ થનાર સખસોની લેખી અરજી લેવી પડશે, કારણ કે પહેલેના આપણા ધરડાના વર્તનમાં ને આપણા વર્તનમાં આજે ફેર પડ્યો છે, કે તેઓ સાફકારને લથી નાણાં વગર ખાતુ પાડ્યે ચાંદા મુન્જની શાખે લાવતાં, તેને ખાસે હાલ આપણે ખાતામાં કે દસ્તાવેજમાં ને કાંઈ સાફકારે ભૂલ કરી હોય તો તેનો લાભ લઈ તુરત પૈસા ખોટા કરાવવાની ઇચ્છા કરીએ છીએ, માટે આપણે લેખી નિયમો વિના આપણા નવા મંડળને સારી રીતે ચલાવી શકીશું નહિ જેથી કરીને મંડળમાં દાખલ થનારની અરજી લેવી, અને આપણા મંડળનું કામ ચલાવવાને પૈસાની જરૂર પડવાની છે, માટે તે પૈસા દરેક માણસ પાસેથી શી લઈ પૂરા પાડવા પડશે એવી રીતે શી અને અરજીઓ સહી થઈને આસરે ૫૦૦) આવ્યા પછીથી એ તમામ લાઇઓની એક જગ્યાએ સલા કરવામાં આવવી નોંધીએ અને તે સલામાં આપણા મંડળમાં દરેક લાઇઓને સુખ થાય એવા વિષય ઉપર કહેવાની છૂટ આપવી નોંધીએ. તેમની વિરૂદ્ધમાં જેમણે કાંઈએક વિચાર દર્શાવવા હોય, તે પછી એક પછી એક માણસે ઉભા થઈ કહી રહ્યા બાદ બધાના મત લઈ વધુમતે નિયમ પડવાનો કાયદો કરવો નોંધીએ. આ બધી બાબતો સહકારના નિયમથી ગિલ-કુલ ફેરફાર નથી. હુંકમાં કહેવાતું એટલુંજ કે આપણા ધરડાના કારણ નિયમમાં અને સહકારના નિયમમાં કાંઈપણ તફાવત દેખાતો નથી. ફેર થાત એટલોજ છે, કે ધરડાઓને દરેકરોમાં નિયમની તોષ સાખવાની અને દરેકની અરજી ઉપર સહી લેવાની જરૂર પડતી ન હતી, અને આપણે દરેકની અરજીના ઉપર અને આપણે કરેલાં નિયમની ઉપર તેમજ દરેકની શુદ્ધ ઉપર સહીઓ કરવાની જરૂર પડી છે. ઉપર પ્રમાણે આપણે બધાએ મળીને જે વધુ ચતથી નિયમો

ફરીએ તે અમલમાં લાવવા અને તે પ્રમાણેનું કામ ચલાવવા સાથે વ્યવસ્થાપક પંચની જરૂર પડશે. તે પંચ આપણે ઠેવી રીતે ચૂંટી કાઢવી તે વિષે આપણે આપણા વિચારોને આમળ વધારીએ.

પ્રથમ તો આપણે જે જે ગામોના માણસો આ નવા મંડળમાં દાખલ થયા હોય, તે તે ગામોના જેટલા દાખલ થયા હોય તેટલા માણસોએ આપણે બધાએ નક્કી કરેલા દિવસે તે તે ગામના બીકાએ પોતાનાજ ગામમાં એકઠા થઈ પોતા પૈકી એક પંચ ચૂંટી કાઢવી પડશે તે પંચના માણસોએ પોતા પૈકી એક સર પંચ ચૂંટી કાઢવો પડશે. તે સરપંચને આપણા મંડળની કમિટિમાં દાખલ કરવો પડશે એવી રીતે દરેક ગામમાંથી એક યા તો બે એવા સરપંચો ચૂંટી કાઢવા પડશે. એ બધા ગામોના સરપંચો એકઠાં મળી પોતામાંથી એક અધ્યક્ષ એટલે પ્રમુખ ચૂંટશે, અને તે ફરીને પાછી વરસે યા દર ત્રણ વર્ષે ચૂંટણી થાય ત્યાં સુધી સરપંચ તથા અધ્યક્ષ રહેશે; અને આપણે બધાએ કરેલા નિયમને અનુસરી આપણા મંડળનું કામ કરશે; અને આપણે કરેલા નિયમથી તેમના કોઈ પણ માણસ વિરુદ્ધ વર્તન કરે તો આપણે તેમને આપેલા અધિકારમાંથી બાતલ યા ખરતરફ કરવાની સત્તા રહેશે. એ સરપંચોને તથા અધ્યક્ષને આપણે આપણા મંડળના કારભારીના નામથી ઓળખીશું. એ કારભારીઓને આપણા મંડળના દરેકમાં હિસાબ રાખવાને એક સેક્રેટરી પ્રસન્ન કરી નીમવાનો અધિકાર આપવો પડશે. એવી રીતે કારભારી તથા સેક્રેટરી તમામને તેમના કામના પ્રમાણમાં મહેનતાણ આપવું પડશે. કારણ કે આપણે મહત્ત કામ કરવા માણસો કોઈ દિવસ રાખવા નહિ, એવું આપણે આપણી ન્યાતના આ નુના કારભારીઓ ઉપરથી અપેક્ષા

છે. એ મહત્ત કામ કરે છે, એથી આપણે ન્યાતના કામ પણ
 કામમાં બોલવા હતા નથી, અને કહે છે કે અમે અમારા ધરના
 કામો સુધીને ન્યાતનું કામ કરીએ અને બીજા બાઇઓ ગામ ઉપર
 આવે તેને જમાડીએ અને કેટલું નુકસાન વેડીએ છીએ. જો તમે
 તો ઘેરે બેસા અમારી બૂલો કાઢવા કરે છે, એવું કહે છે અને
 ન્યાતનું બહુ થાય એવા નિયમને દેખાડનાર માણસને ગણો પણ
 આપે છે. તેઓ મહત્ત કામ કરે છે, એટલે આપણાથી સારી હકી-
 કત પણ એમને કહેવાતી નથી; અને એમના ઉપકારના બેગમાં
 ચોર બની સારી કે નારી ન્યાતની કાં પાવુ જાતા કરવાની
 આપણી સત્તા હતી રહે છે, અને આપણને તેઓ ખાતમાં નાખે
 તોએ પડવું પડે છે. આટલી બધી નુકસાની એ આપણે મહત્ત
 કામ કરતાએ નેથી છીએ ખમવી પડે છે, માટે ચાર માંદને
 આપણા મંળના કામ કરનાર માણસને મહેનતાણના પેસા ધરદીઠ
 રૂ. ૧) આપણે વખતે શી આપવી પડે તેથી કાંઈ આપણે
 મરીખ બની જવાતા નથી. માટે મહેનતાણુ તો આપવું જ; અને
 કાંઈ મહત્ત કામ કરવાનું કહે તો આપણે તેને કારભારીમાંથી ખાતલ
 કરવા. કારણ કે તેને કરેલા ચુતની આપણે સજ નહિ કરી શકીએ;
 અને તે બધાને ઉમરીપણનો ગર્વ કરી તે બંને દુઃખી થાય અને
 આપણને દુઃખી કરે. માટે આપણે કાંઈ પાસે મહત્ત કામ કરાવવું
 નહિ. આપણે જે જે માણસને આપણા ગામમાંથી પંચ તરીકે
 સુધીએ તે પ્રમાણિક, બુદ્ધિશાળી દયાળુ અને પરાપ્રકારી હકવના
 હોવા જોઈએ. પછી તે તરંગર હોય કાંતો મરીખ હોય કે કાંતો
 સાધારણ રિયતનો હોય પણ ઉપર જાતેના મુશ્કેલાઈ તેઓ
 હોવા જોઈએ. એમના પંચને મહેનતાણુ કામમાં આપણે આપી

શકીશું નહિ; પણ જોઓ સરખામમાં ચુંદામ્ અને તેમને આપણું
મંડળનાં કામ સાથે બહારગામ જવું પડે, માટે તેમને ભત્તા
તરીકે જે દિવસે કામ કરવા જાય તે દિવસને ઓછામાં ઓછો
રૂ. ૧) અને વધારેમાં વધારે રૂ. ૨) આપવાનો દરખ કરવો
પડશે; અને તેઓને જેટલા દિવસ રહે તેટલા દિવસનું જે દરખ્યું
હોય તે પ્રમાણે ભત્યું આપવું પડશે. ખાત્રી-૧ અગર બીજો ખર્ચ
તેઓ પોતાને મળેલાં ભત્યામાંથી કરશે. અને ભત્યાના પૈસા દર-
રોજ તેમની પાસેથી રસીદ લઈ રોકડા આપવા પડશે એ રસીદો
તથા એ વિના બીજો કાંઈ ખર્ચ થાય તે તમામની રસીદો એકત્રિ-
ટરી હાથે રાખશે; અને દર વરસે આવક જાવકનો દિમાખ
આપણી મળેલી સાધારણ સભામાં પાંચી સંભળાવશે; તેમજ આપણે
એકઠું કરેલું જડાણ આપણા મંડળના કાલ પછી ગામના સભાસ-
દોને કરજ તરીકે દશ થા બાર આનાની તેરીખ તેજ ગામના એ
સભાસદોને જમીન લઈ અમુક મુદતને માટે ધીરવમાં આવશે,
અને તે લેણુદારે દરારેલી મુદતે લીધેલી કરજની રકમ બ્યાજ સાથે
ભરવી પડશે, અને જો તે ન ભરે તો જમીનો પાસેથી વસુલ કરી
લેવામાં આવશે. પૈસાની વ્યવસ્થા કરજ ધીરના પ્રધાયકારી મંડ-
ળીના નિયમ મુજબ કરશે, આવી રીતે નવા ઉભા કરવાના મંડળનું
કામ ચલાવવાને અધિકારીઓની નિમણૂક કરવા બાંધણીના નિયમો
વિષે ત્રિચાર કીધો. હવે આપણે સુખી થવાના કેસ નિયમો કરવા
તે વિષે ત્રિચાર કરીએ.

પ્રથમ તો આપણે જોઓ પોતાના કુટુંબનું ભરણપોષણ કે-
વાને અસક્ત થઈ ગયા છે તેજ કરીબોને અને જોઓના આપણે
જાના બેઠરા મંડળને સુજાવી ગયા હોય તે બેઠરામીને તેમજ

આપણા યુગરાત્રી સાત ચોપડી પૂરી કરી મથેલાં છોકરાઓને ખેતી
 સિવાયના બીજા કોઈ કુમર કોલોગો શીખવા હોય, કે જેઓ
 ખેતીના રોજગારની સાથે નવરાસની વખતે પોતાને ફેરે રહ્યા બંધો
 કરી રાંધે એવા રોજગારો બચવા કોઈપણ રોજગાર શીખવાની
 ઇચ્છા હોય તેઓને મદદ કરવી જોઈએ. એને આપણા ખેતીના
 બંધા રોજગારની જેમ અને તેમ ખીડવણી કરવી જોઈએ, અને
 જેવી બાબતમાં સહકારના સિદ્ધિતાને કામે લગાડવા જોઈએ કારણ
 કે બીજે ક્ષેત્રે ગઈ બાઈનું જોર વધતું નાથ છે, તેથી કરીને લોકો
 કન્યાવિક્રય કરતાં થયાં છે. એ આપણી કામની ગરીબાઈ થા ને
 જુજીમરો બતાવી આપે છે. કેમકે જુએ મરનો માણસજ પોતે
 પોતાની છોકરી વેચી પોતાનું પેટ ભરે છે. જેમકે કુતરી બ્યારે
 પોતાનાં બચ્ચાને જન્મ આપે છે, ત્યારે એને પુષ્કળ જૂખ જામે
 છે. તે વખતે જો કોઈ એને પેટ ભરાય એટલું ખાવાનું આપે
 તો એ પોતાના બચ્ચાને ખાશે નહિ. નહીં તો એને જાના બચ્ચાં
 અતિશય બ્હાલાં હોય છે, છતાં જુખના દુઃખથી એક અદ્ય
 વખતનાં જુખના દુઃખને મટાડવા માટે પોતે ખાઈ જઈ નાશ કરે છે.
 આવીજ રીતે મનુષ્ય પ્રાણી પણ જુખના દુઃખે પશુવત્ સ્વભાવને
 પામે છે, જુકું ખેલે છે, મોરી કરે છે, છુચ્ચાઈ કરે છે અને કોઈ
 પણ જાતના પાપને મજુતો નથી; અને નહિ કરવાના કામે કરે છે.
 સુદામાએ પણ શ્રીકૃષ્ણ અને જાણભદ્રના ભાગના મણા મોરીને
 ખાઈ જઈ હિરદતાનું અસજ દુઃખ વેડ્યું હતું. તેવીજ રીતે જેમને
 ખાવા મળતું નથી, તે પોતાની છોકરી વેચી પોતાનું પેટ ભોડા
 વખતજ કરે છે; પછી તો એ હરામના પૈસા જ્યાં જતા રહે
 છે અને વધારે દિવસી થાય છે, અને પૈસા આખારને પણ ગરીબ

ખનાવે છે. એવીજ રીતે એક ગરીબ થયો તે ખીજને ખનાવે ખીજને
 ખીજને ખનાવે અને ધીમે ધીમે ચિકનું જોર એટલે સુધી વધે કે
 પૈસાદારો પણ દેખાડેખી શીખી જાય છે. એના અટકાવ જો ન
 કરવામાં આવે તો આખી કામની અધોગતિ થાય. માટે આપણા
 ગરીબો જો જો રોજગાર કરતાં હોય તે એજ ધરમાં વધારો કરવા
 તથા તેને જરૂરી ખીજો સાધનો મેળવી આપવામાં મદદ કરવી; અને
 તે પોતાની મેજે પોતાનું ગુજરાન સારી રીતે ચલાવે ત્યાંસુધી તેમને
 આપણા મંડળમાં ફંડ ઉભુ કરી તે ફંડમાંથી પૈસા ધીરવા; અને
 તેમની સ્થિતિ સુધાર્યા પછી ધીમે ધીમે વસુલ લેવા. પૈસા ધર્મોદા તરીકે
 તો કે છતાં આપી દેવા નહિ. કારણ કે વચર મહેનતે પૈસા મળત
 હોય, તો તે રોજગાર કરશે નહિ અને ખીજત કુછંદો શીખશે;
 તેમજ ધર્મોદાના પૈસા ખાનારની જીલ્લ બચ્ત થશે. માટે આપણે
 પાટીદાર ભાઈઓને તો ધર્મોદા પૈસા અવગ્રહવાની છત્તજ ન કરવી
 જોઈએ. કારણ કે આપણે દાન આપવાને સરખાએલાં છીએ, દાન
 લેવાને નહિ. ખરી રીતે તો આપણને ધર્મોદા જોજન જમવાનો
 અધિકાર નથી.

ફંડ શી રીતે ઉભું કરવું.

આપણે બધા ભાઈઓનો મુખ્ય ઉદ્દેશ ખેતી છે, માટે ખેતી-
 માંથી જો જો ઉત્પન્ન કરીએ તે તે વસ્તુના ઉપર બધાએ વિચાર
 કરી (જેમકે દયાસ ભાર એકે ચમુક, સુવાર માતી એકે ચમુક
 વગેરે વગેરે) ડરાવવું અને તે દર વચસે પાકના પ્રમાણમાં આપણું
 અને તેનું ઉપજાણું તે તે આમની પંચને લોપણું. તે પૈસા આપણે

દરારેલી મુદત સુધીમાં વસુલ કરી આપવા દરેક મામની પંચાએ
 બંદોબસ્ત કરવો પડશે અને ફાળો આપનારને પંચ તરફથી રસીદ
 આપવી પડશે, અને એ ફાળાના પૈસા આપણી મંડળીના ચેરમેન
 તથા સેક્રેટરીને પહોંચાડવા પડશે. સેક્રેટરી તે તે મામના નામે જમા
 કરી રસીદ આપશે આવી રીતે પૈસાની તેમજ અંગની મદદ (જેવી
 કે સોંઠાની એટલે અરરપરસ ખેતીના કામમાં મજૂર મળતાં નહિ
 હોય તો વારાફરતી એક બીજાનું કામ કરી ખેતીના કામની તક
 બાણી લેવી જોઈએ. પૈસાથીજ મદદ અપાય તેવું કાંઈ નથી. મદદ
 અપાય તેવું કાંઈ નથી. મદદ તો જેને જે બાગતની જરૂર પડે તેને
 તે બાગતની આપવી અને લેવી, એ બાગતમાં ખરેખરો સંપ કરવો
 જોઈએ. બારડોલી તાલુકાના મતીઆ પારીદારોએ ઘરે ખાંધવામાં
 સંપસંપીને એકબીજાને મદદ કરી તો એ લોકોએ થોડા ખર્ચે ઘણીજ
 સારી ઇમારતો બાંધી. એવીજ રીતે સોસક સામાઝીએ જોછા બા-
 જના દરે ૫૨૦૦ લેવાનો સંપ કર્યો તો તે મુજબ કરજ મેળવી જોછા
 બાજે પોતાના મામના સલાસદારને તેમજ બહારમામની સોસાયટીને
 પણ જોછા બાજે તેમજ બહારમામની સોસાયટીને પણ જોછા બાજે
 કરજો ધીરે છે તેવીજ રીતે સોસક ફાલન જેવી સોસાયટી ગામ ૨૫
 ના ખંડો ૩૫૦ ને એકત્ર કરી ગયા વરસે ૧૧૦૦) બાર કપાસ
 બધાએ મળી પીલાવી ૩ કરીને વેચતાં વેપારીને કપાસ વેચે તેનાં
 કરતાં દર બારે રૂ. ૨૨ વધારે ટિપનવી એકંદરે એકજ વર્ષમાં
 આસરે ૨૪૨૦૦) વધારે મેળવ્યાં છે. એ કપાસ આપણે પોતાનું
 છાન કરી પીલાવી ૩ કરી કાંતી વણીને એ લુચડાં આપણા ખંડો
 બાજેજોજ બનાવીએ, તો આપણા ખંડો બાજેના કેટલાં મણસોને
 સેજમાર મળે અને અણાં માણસોને આવા રોજગારથી મરીબાજ-

માંથી મુક્ત કરી શકીએ, અને આપણા પાપનો ખરેખરો સાલ આપણનેજ મળે. આવી રીતે આપણે જે જે વસ્તુઓ ઉત્પન્ન કરીએ તે તે વસ્તુનો ઉપર ખતાવ્યા મુકબ્બ એકસંખી થઇ એકબીજાને મદદ કરી એકબીજાની ચઢતીને માટે મહેનત કરીશું તો તો આપણે ઉત્પન્ન કરેલાં માલમાંથી બીજાઓ જે જે સાલ મેળવી જાય છે તે તે સાલ આપણે આપણી ન્યાતના લાઇઓના ધરમાં ધાલી શકીએ એમ છીએ માટે હવે તો આપણે જોઇતી ચીજો સામટી લાવી છુટક છુટક બેંચી લેવી અને ઉત્પન્ન કરેલી ચીજો એક જથ્થે કરી અગર તે કાચા માલનો ખર્ચા ખનાવી વેચવાના જે ફાયદો દેખાય છે, તે લેવાને હવે મુકવું ન જોઇએ અને આપણે જે ખોટા ખર્ચો કરવાના જે જે નિયમો રાખેલા છે. (જેવા કે મૈયા ખર્ચ રકવાનો, ઓસણીના ખર્ચ સીમંત ખર્ચ વગેરે) તે જોઇ અને તેમ કમી કરવા જોઇએ કારણકે જે માણસ ખર્ચ કરે છે તેને એક કે બે દિવસના જમણવારમાં રૂ. ૫૦૦) યાતો ૧૦૦૦) થાય છે, ત્યારેજમવા આવનાર માણસના ધરમાં ફક્ત ૧૧૧ શેર અનાજનોજ ફાયદો થાય. તેમાં એક મામથી બીજે ગાય જવાથી પોતાના રોજગારમાં આઠ આનાતું નુકસાન થાય છે. આ ઉપરથી સમજવું કે જોમાં ફાયદો કરતાં નુકસાન બહુ વધી જાય છે. અને અહીં માણસોએ એકઠા થઇ એક પૈસાદારને ગરીબ ખનાવવાના આ નિયમો છે, અને આવા નિયમોથી ખોટી મોટાઇ બહુજ વધી જાય છે; અને નહિ મળતું હોય છતાંજે ખોટી મોટાઇને લઇને તણાઇને ખર્ચ કરે છે, તેનું કારણ એ છે, કે આપણા પાટીદાર લાઇઓ કેઇનું ખાઇને રાશ થતાં નથી, પણ ખવડાવીને રાશ થાય છે; માટે બુદ્ધિ ચરતા માણસ પોતાની ખાત ખીરા મારીને ખર્ચ કરી પોતાને ત્યાં આવેલાં અર્પસર કરીને અને પોતાનો

વહેવાર સાચવશેજ. આવા રિવાજો પૈસાદારો તો કરે પણ એથી
મરીલ માણસોને બહુજ અડચણ બોળવની પડે છે, માટે ઉપર
ખતાવેલા અર્થને માટે કાંઈએક વિચાર કરવા જેવું છે. કેટલાકે
ભાઈઓનું કહેવું એવું છે, કે આપણે જમણવાર સિવાય બીજું શું
કરવાના. આપણા ધરમાં કાંઈ ગાંડા બાંડા નહોતા. જે એકબીજાને
અર્થ કરાવે મરીલ બનાવે હવે આ રિવાજો નીકળવાના મૂળ
કારણો ઉપર આપણે વિચાર કરીએ

પહેલાં કાંઈ માણસ યુવરી જતો, ત્યારે તેના વંશવારસોને
તેને મેળવેલા ધનમાંથી તેણે કરેલા કાંઈક પાપમાંથી મુક્ત કરવા
માટે જેઓ કાંઈ પણ ધંધો કરવાને અશક્ત હોય, જેઓ જૂએ
મરતાં હોય તેવાઓને અને આધિજા, લુલા વગેરે માણસોને ધર્માદા
તરીકે કાચું અનાજ આપતાં હોય એવું અનુમાન થાય છે; અને
પછી પોતાને ઘેર તેવા માણસોને રાંધીને જમાડવાનો ચાલ નીક-
ળ્યો હોય તેમ બન્યું છે. પછીથી તો આવા અપંગ અને મરીમોને
જમાડીએ અને આપણા ગામના આપણા સગાં રહે એવો વિચાર
કરી આપણાં સગાંવહાલાંને નોતરવા લાગ્યાં; અને તેમને ત્યાં એવો
અર્થ કરે ત્યારે તે આપણને નોતરે આવા રિવાજ ચાલુ થયો.
જેમને ખાવા નહિ મળે એવા મરીલ અને અશક્ત માણસ પછી
નહિ જમાડતાં પોતપોતાનાં ગામના અને સગાંવહાલાંને જમાડવાનો
વહેવાર બાંધ્યો એટલે જમવું અને જમાડવું. આ પ્રકાર હજી સુધી
ચાલી રહેલો છે. પહેલાં જૂખ્યાને જમાડતાં તેનો મરનારને આશિ-
ર્વાદ મળતો. ત્યારે હવે વહેવારમાં વધારો કરી આગર માનવા લાગ્યા;
અને મરીમથી અર્થ નહિ થાય તો પછી ન્યાતમાંથી તેનો પટેલા-
કુનો હક છીનવી લેવા માંડ્યા અને કેટલાક ભાઈઓને તો છાકરો

જન્મતાની સાથે કન્યા મળે એમ ધારી મર્ચખર્ચ રેવું કરીને પણ
 કરવા લાગ્યા. આવા ખોટા ખર્ચથી આપણે આપણી મેળેજ ગરી-
 બાનું આણી છે. ખરી રીતે તો વહેવાર એ ઉછીના છે. કારણ કે
 ઉછીની આણેલી વસ્તુ જેમ પાછી આપવાની છે, તેમ દરેક જાતના
 વહેવાર પણ ઉછીના છે. જેમ ન્યાતમાં જેને આપણે જમવાનાં
 નોતરાં લખીએ, તેઓ તેમને ત્યાં ખર્ચ વખતે આપણને નોતરાં
 લખે, કોઈનું આણું આપણે જમાડીએ, તો ને આપણું જમાડે,
 આપણે જેને માંદો કરીએ તે આપણને કરે, એવી રીતે દરેક
 વહેવાર ઉછીના છે. એ વહેવારો પૈસાદારો વધારે છે, અને
 ગરીબોને સાથે વહેવારમાં ભેડાવું પડે છે.
 ત્યારે ગરીબને ત્યાં કાંઈ ખર્ચ આવે, ત્યારે તેની ખર્ચ કરવાની
 શક્તિ નહિ હોય છતાં કેટલાક ભાઈઓ જગાતકારથી પણ તેની
 પાસે ખર્ચ કરાવે છે; વધારે નહિ તો ગામનો વહેવાર તો તારે
 સાચવવો પડશે. આવી રીતે સત્તાવીને પણ આપણે તેમની પાસે
 મિસ્તાન કરાવીએ છીએ. અને જમીએ છીએ. અને જમીએ
 છીએ. એ જમણુ તે આપણા ગરીબ ભાઈઓનું ખરેખર લોહી
 છે. કારણ કે એ ખર્ચના પૈસા તેને વાળતાં કેટલી મુશ્કેલી ભોગ-
 વવી પડે છે તેતો વિચાર આપણે વારંવાર ભાઈઓએજ કરી લેવો
 ત્યારે શું ખર્ચ ગિલકુલ નહિ કરવો? આ સવાલ ઉભો થાય છે,
 તેના જવાબમાં જણાવવાનું કે સેવતની પાછળ ધર્માં તરીકે વાપ-
 રવું, પણ વહેવાર તરીકે નહિ. ધર્માં એટલે જેને જે જગ્યાએ
 મનને આમી થાય, કે આ જગ્યાએ મુન થાય છે, તેણે તે જગ્યાએ
 આપવું. જેને ધર્માંપણુ અને કુસર્વણુ કહ્યું છે. તેમ કરવું
 પણ વહેવાર વધારી અસ્પૃશ્ય જમી જમાડી ગરીબનાં આણુથી

નહિ. દરેક વહેવારમાં ઉપર મુજબ સમજી લેવું રહેવાનું તામિર્ષ એટલું કે ધણાંએ મળીને એને તારવો; પણ ધણાં ધણાંએ મલીને એકને ભુઝાવો નહિ એક દાખલો કોઇ એક શહેરમાં એક લાખ મકાન છે તેમાં એવા ઠરાવ કરવામાં આવ્યો છે કે જો કોઇનું એક મકાન જાંગીયા તુટી જાય તો તમામ મકાનવાળાઓએ એક રૂપીએ અને એક ઈંટ આપવી એટલે પેલા તુટી ગયેલા મકાનને બાંધવાને રૂપીઆ એક લાખ થાય એટલે મકાન બાંધનારને ફક્ત એક રૂપીએને એક ઈંટથી મકાન ધણું સારું બંધાઇ જાય અને મદદ આપનાર ગરીબમાં પણ ગરીબ માણસને પણ આવી જુજ રકમ આપતાં બીલકુલ ઇજા પડતી નથી માટે આપણી આખી ન્યાત એકઠી મળી આવો કોઇ પણ ઠરાવ મદદ આપવાનો પસાર કરે તો બધાં મળીને એક લાખનું જગા ઉપરાંતનું મોટામાં મોટું સંકટ શહેજવારમાં દુર થાય અને એક બીજાઓની સહાયતાથી દરેક અરસપરસ સુખી થાય.

આ નબંધ ઉપરની આપણા ન્યાતના પટેલી લાખએના મનને એવું આવશે કે, આતો આપણી પટેલાઇ જતી રહેવાની આવું જો માનવામાં આવશે, તો એ બુલ ગણાશે. કારણ કે આ કોઇ પટેલાઇ લઇ લેવાના વિચારથી નહિ, પણ આપણી ન્યાતમાં એ પક્ષ છે, તે મટાડી એકતા કરવાને આ નીતિ અને નિયમે લખ્યા છે. એ નીતિ અને નિયમથી જો ન્યાતનું કામ ચાલે, તો દરેક વખતે આખી ન્યાતને એકઠાં ન થવું પડે, અને મદદ અપાડ પાડવા નહિ પડે, અને કામ સરલતાથી ચાલે. તેટલા વારતે જવું અડધા ઉભું કર્યા સિવાય એ તકની એકતા કરવાને જો કોઇ હાલમાં મમન કરે, તો તે નિર્મલક છે. કારણ કે દરેકને પોતાપોતાના તકનું

અંબિમાન હોવાથી એકવ મધ શરૂ એમ લાગતું નથી. તડતી ખોડી મમતથી આપણી અરરપરસ ખુવારી થાય છે; અને દંડ ન રિવાજથી ડેર ને વેર પૂરા જોસમાં વધતું જાય છે, માટે આપણે જોત જોતામાં નહિ મરતાં એકપીળને અરરપસ મદદ આપી એકપીળની પડતી કરવાનો આજે આપણને જે ચડસ છે; તેવાજ ચડસ ચઢતી કરવામાં કામે લગાડવો જોઈએ. કાં તો બધા તડા ભાંગી નાંખીને અગર તો નવું મંડળ ઉભું કરીને પણ આપણે તો આપણા તમામ લાઇઓની એકતા કરી એકપીળની મદદથી સુખી મધ ન્યાતી નિયમે આપણને ગરીબ ન બનાવે તેમજ આપણા રોજગારનો આપણને પૂરો લાભ મળે, અને આપણને પડતી અડચણો આપણે બધા મળી દુર કરી શકીએ, એવા વિચારથી આ નવા મંડળની યોજના બંધી ઠાઠી છે. જેમ આપણા ઘરડાઓ ન્યાતનું કામ સરળતાથી ચલાવતા હતા, તેવીજ સરળતાથી આપણે ચલાવીએ. આગળ પટેલ લાઇઓને માટે બે જોલ કડવા લખાઇ ગયા છે, તેને માટે અમે તેમની માફી માગીએ છીએ; અને એવી આશા રાખીએ છીએ કે આ નવું મંડળ ઉભું કરી પોતે પોતાના ગામેમાં ચુંટાઈને આ નવા મંડળનો પણ કારભાર કરવાને આજે જે ઉત્સાહ એમનામાં છે, તેના કરતાં પ્રજા વધારે ઉત્સાહથી કામ કરે; અને આ છી ન્યાતના તમામ લાઇઓનું ભડું કરી ગરીબોનો આશિર્વાદ મેળવે.

આપણી ન્યાતના તમામ લાઇઓને વિનંતિ કરવામાં આવે છે, કે પ્રથમ તો આપણે આ બે પક્ષની એકતા કરવાને મહેનત કરવી જોઈએ. બે તડના માથાસો એકાં થાય નહિ, તો પછી નવું મંડળ ઉભું કરવાની પેરવી કરવી. નવું મંડળ ઉભું કરવામાં દરેક

ગામના હિતચિંતક બાપ્તિસ્માને થોડીએક તસ્દી લેવી પડશે. તે એ કે દરેક પેત્રપોતાના ગામના આ નવા મંડળમાં દાખલ થવાની ઇચ્છાવાળા કેટલા બાપ્તિસ્મા છે, તેનું લીષ્ટ નીચેના શીરનામે ચેક-લવું પડશે. એવાં લીષ્ટો દરેક ગામથી આવ્યા પછી એ (૫૦૦) ની સંખ્યા થશે તો આપણે અરજીઓ જાપાવી દરેક ગામે મોકલી આપીશું. તે અરજીના ઉપર દાખલ થનાર બાપ્તિસ્મા સહી કરી શી રૂ. ૧) આપવી. આવી રીતે અરજીઓ અને ફીના પેસા મળ્યા બાદ ૧૫) દિવસ અગાઉ નોટીસથી દરેક બાપ્તિસ્માને ખબર આપવામાં આવશે તે દિવસે અને તે જગ્યાએ અને તે ટાઇમે તમામ બાપ્તિસ્માને એકઠાં થવું પડશે.

ન્યાત સુધારક મંડળના અધીપતી

પુરુષોત્તમભાઈ ઇન્દુભારામ પટેલ.

સ્ત્રી જાપાકી પ્રસિદ્ધ કરનાર

મોરારભાઈ ભુલાભાઈ પટેલ.

મુકામ—સેસિઃ

પોસ્ટ—દિલ્લિ

વાયા—રાંદેર

સુરત ખપાટીઆ મકલા પર આવેલાં પી. ન્યુ સમાચાર પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં ખડુભાઈ રામભાઈ નાયકે છાપી.

આ લેખ લખવાનો હેતુ નીચેના પાંચ મુદ્દા ઉપરથી સમજાવે

(૧) ન્યાતમાં આજે જે પણ છે તે મટાડી આખી ક્રેડન કરી એક બીજાને અરસ પરસ મદદ આપી અન્નદાન ચઢતી કરવાનો.

(૨) અપણી ન્યાતમાં કણ વખત થવા આવતા આ નીચમો પૈડીમાંના મોઢ મોઢ નિયમોથી આજે ન્યાતી, બહુ દુઃખ માન છે. અવા નિયમો રદ કરી આપણી ન્યાતના ગરીબ ગરીબ ભાઈઓ જે નિયમો આવી શકે એવા નિયમો કરી પૈસાદા પણ તે પ્રમાણે ચલાવવાનો અને આખી ન્યાતના તમામ ભાઈને મુખ થાય એવા નવા નિયમો ચડવાનાં.

(૩) આપણી ન્યાતમાં કેટલાક ગરીબ ભાઈઓ પેતાનું મુજબન સારી રીતે સ્વયં રક્ષા નાંદ હોય. અમગ જેના માથાપો મુગરી ગળા હોય એમ અનાથ થયેલા બાળકો તથા મુજરાતો સાત એ પડી બણી રવા પછી બીજા મોઢ વિદ્યા મેળવવાની છત્રાવાળા દાસીઓ તેમજ દુબરકળા કરીમીતું કામ અમગ કોમપણુ રોગ-માર વગેરે શીખનારાઓને તથા અપણી તથા નીરાધાર અશક્ત થયેલા વૃદ્ધોને ન્યાતી રૂકમાંથી મદદ આપવાનો.

(૪) દહાડે દહાડે અસુખ્યો ઓળા થતાં જાય છે. રોગનું જોર વધતું જાય છે. નાકાત ઓછી થતી જાય છે. અને ગરીબાઈનું જોર વધતું જાય છે. મોટે સહાયનું પાલન કરી દીર્ઘ આયુષ્ય રોગ રહીત જગવાન અને ધનવાન બનાવવાનો.

(૫) ખેતીમાંથી આપણે જે જે વસ્તુ ઉત્પન્ન કરીએ છીએ તે તે વસ્તુઓને મધ્ય માલમાંથી પાકો બનાવવાનો અમર કાચો મધ્ય માલ એકન કરી વેચવાનો અને જે જે ચીજો આપણે ઉત્પન્ન કરી શક્યા નહિ હોય એવી બાંધી બાંધી ની વસ્તુઓ સામગ્રી મેળવી દેડક દેડક વહેંચી લેવાનો.

